

Inang Bayan

Nieuwsbrief

Nr. 5 - oktober 2016

Inhoud

Voorwoord

- Een jeep, een verzameling en de Filippijnen
- Recept
- Speuren
- Wapenstilstand
- Onderscheiding
- Olympische spelen
- Visser
- Explosie
- Nu in beeld

Contactinfo

Voorwoord

Wroeten in het verleden

Eigenlijk al voordat het voorstel binnenkomt, ben je al bezig met de vraag waarmee het gezin wordt uitgebreid. Uit welke plaats komt je zoon of dochter, hoe lang heeft het in het kindertehuis gezeten? Je haalt de atlas er bij of je probeert via Google Maps nog wat dichterbij te komen. Wordt die kleine dan overgedragen en trek je je terug op de hotelkamer, ga je automatisch een beetje observeren. Wat zit er in de genen, wat heeft die smurf ondertussen allemaal al opgestoken in het korte leventje, dat het achter zich heeft?

Enmaal aangekomen in Nederland wordt heel langzaam aan dat leventje omgezet in een dagelijkse routine van onze westerse sleur. Toch piept er regelmatig nog wel eens wat op. Waarom lust die van ons nou eigenlijk helemaal geen drop, terwijl een patatje oorlog er wel in gaat? Waarom staan die benen zo stevig op een judomat, maar gaat het volleyballen toch wat minder. Dat heb ik 'm toch niet geleerd? Die van ons vindt reptielen best leuk en liep als peuter al regelmatig met de kikkertjes uit onze vijver rond. Bij ons in de familie is er verder niemand, die hier bepaalde genoeglijke gevoelens uit weet te destilleren.

En dan begint de pubertijd. Die van ons heeft wel eens op een regenachtige middag alle adoptiepapieren door geneusd. Afstandsverklaring, beginseltoestemming, maar ook kassabonnetjes uit Manila en andere prullaria wat met de reis mee teruggekomen is. Ondertussen zijn het niet alleen de ouders meer, die vragen stellen. Ook onze adoptant begint te snuffelen in zijn historie.

Via facebook krijgen we berichtjes door van kinderen, die op de Filippijnen hun biologische familie hebben mogen ontmoeten. Vaak moet er dan een behoorlijke hobbelen genomen worden, maar geeft veelal wel voldoening. Sommige vragen kunnen beantwoord worden. Andere vragen wil je of hoeft je wellicht niet meer stellen.

Bovenstaande inleiding brengt ons tot twee één artikeltjes in deze nieuwsbrief. 'Een jeep, een verzameling en de Filippijnen' en 'Speuren'. Daarnaast zijn er nog een aantal andere items gevonden, die onze zoektocht naar culturele-, karakter- of andere verschillen kunnen ondersteunen. We zullen waarschijnlijk nooit echt alles te weten komen, wat zich allemaal heeft afgespeeld, maar de vraag is of dat nu ook echt zo belangrijk is.

Veel leesplezier gewenst!

Jack Dik

PS.: Van Renske, één van de twee schminksters op ons Fili-weekend en tante van Mare (7), het blonde nichtje dat die dag mee mocht, kregen we nog het volgende mee: *Mare zei op de terugweg: "ik vond het een hele bijzondere camping, ik ben nog nooit op een camping geweest waar je kinderen kan adopteren."*

Een jeep, een verzameling en de Filippijnen

Hobby en passie

Wie in juni op het kampeerweekend was heeft waarschijnlijk mijn jeep wel gezien. Naast natuurlijk mijn vrouw Christa en dochter Ruth, is mijn jeep één van mijn grote liefdes! Het is altijd leuk om rond te rijden, zeker als er anderen meerijden. De zaterdag van het Filippijnenweekend was een record: 18 voornamelijk Filippijnse kinderen in mijn jeep!

Mijn jeep was in 2003 ook onze trouwauto. Ik was zelf chauffeur. Voor Christa, in haar mooie trouwjurk, had ik de stoel naast me bedekt met een witte schapenvacht. En voor het instappen hadden we een keukentrapje bij de hand!

Kampeerweekend, zaterdag 6 juni 2016

Mijn jeep is deel van een uitgebreidere hobby: mijn interesse in de tweede wereldoorlog. Ik werd gevraagd of ik in deze nieuwsbrief iets kon vertellen over mijn interesse en de verbanden die er zijn met de Filippijnen.

Mijn jeep is een Amerikaanse Willys jeep uit de tweede wereldoorlog. Dit waren de jeeps die de Amerikanen in grote aantallen achterlieten toen ze na de tweede wereldoorlog vertrokken uit de Filippijnen. En dit waren ook de jeeps die de basis vormden voor de eerste jeepneys. De jeeps werden verlengd en verbouwd voor personenvervoer. En bont beschilderd. Door de jaren heen werd de jeepney hét symbool van Filippijnen.

In de loop van de jaren kwamen er meerdere bedrijven in de Filippijnen die jeepneys gingen bouwen, meestal gebaseerd op tweedehandse, Japanse vrachtwagens en busjes. Nu, na ruim 70 jaar, herinneren alleen de vorm van motorkap en de grill nog enigszins aan de originele jeeps.

De jeepney heeft het lastig de laatste jaren. Ik las dat er dit jaar een voorstel was dat jeepneys, vanwege de vervuiling, niet ouder zouden mogen zijn dan 15 jaar. Hier wordt fel tegen gestreden.

Ruth en ik in een jeepney in Manilla, juli 2016

Afgelopen zomervakantie waren Christa, Ruth en ik in de Filippijnen. In Manilla reden de traditionele jeepneys nog in zeer grote aantallen rond. Maar later, in Cebu City, zagen we alleen maar op jeepneys lijkende busjes. Misschien beter voor het milieu, maar het ontbrak daarmee wel aan de unieke jeepney-ervaring: het tegenover elkaar in een volle jeepney zitten, geld doorgeven naar voren en 'genieten' van het verkeer. Ik hoop dat iedereen die ervaring kent. Als jullie tijdens je verblijf in de Filippijnen liever een taxi namen dan een jeepney, dan hebben jullie echt iets gemist!

Een jeep, een verzameling en de Filippijnen

Hobby en passie

Maar mijn interesse in de tweede wereldoorlog gaat verder dan alleen mijn jeep. Ik verzamel al ruim vijfendertig jaar zogenaamde militaria uit de tweede wereldoorlog. Naast de jeep in de garage wordt ook onze zolder voor een groot deel ingenomen door mijn verzameling. Mijn verzameling bestaat grofweg uit twee delen: gevechtsuniformen, inclusief alle soorten uitrustingsstukken, en spullen uit bezettings- en bevrijdingstijd.

Als in Nederland 'de oorlog' wordt genoemd denkt vrijwel iedereen aan de tweede wereldoorlog. Sommige mensen beseffen niet dat er, naast de oorlog in europa, ook oorlog in de Pacific was. Hiervan waren de Filippijnen onderdeel.

Voor de tweede wereldoorlog werden de Filippijnen overheerst door Amerika. Het proces om onafhankelijk te worden was al in gang gezet toen Japan, in december 1941, Amerika aanviel en daarna grote delen van Azië veroverden. Ook de Filippijnen werden bezet. In 1942, bij het verlaten van de Filippijnen, sprak de Amerikaanse generaal Douglas MacArthur de legendarische woorden "I shall return". Dit maakte hij waar door eind 1945, bij het heroveren van de Filippijnen, weer voet aan land te zetten op het eiland Leyte.

Sinds wij Ruth hebben geadopteerd is mijn interesse in de oorlog in de Pacific en speciaal de Filippijnen natuurlijk toegenomen. Maar er was ook altijd al een andere link.

Ik heb in mijn leven veel Amerikaanse oorlogsbegraafplaatsen bezocht, maar ik weet al mijn hele leven dat er één Amerikaanse oorlogsgraf is met mijn familienaam: Bronsema. Dit graf is van Ralph Bronsema, een volle neef van mijn vader. Zijn vader (een broer van mijn opa) en moeder emigreerden met hun gezin in de jaren twintig van de vorige eeuw naar Amerika. Ralph, die toen nog Roelf heette, geboren in 1912, was toen een jonge jongen. In de tweede wereldoorlog, na een verbroken relatie, is Ralph het Amerikaanse leger ingegaan. Hij werd daarmee Amerikaans staatsburger. Op 15 december 1944 is Ralph, toen 32 jaar oud, gesneuveld bij de landingen van het Amerikaanse leger op het eiland Leyte.

Naast eerst een veldgraf te hebben gehad is Ralph eind 1945 begraven op de oorlogsbegraafplaats op het eiland Leyte. In 1948 werd in Manilla een grote Amerikaanse oorlogsbegraafplaats aangelegd waar alle in de Pacific omgekomen militairen herbegraven werden. Hier liggen 17.202 militairen begraven, 40 procent van het totaal aantal gesneuvelden militairen. (De rest is begraven in Amerika, een keuze die de familie had.) En van al die witte kruizen heeft dus één de naam Bronsema.

Mijn verzameling op zolder

Maart 2008, het graf van Ralph Bronsema in Manilla.

Een jeep, een verzameling en de Filippijnen

Hobby en passie

Bij onze keuze voor de Filippijnen als adoptieland heeft mijn interesse in de oorlog nooit een rol gespeeld, maar toen wij in maart 2008 Ruth gingen halen kon een bezoek aan het graf van Ralph natuurlijk niet ontbreken.

Ralph heeft voor zijn dood op de Filippijnen postuum een Purple Heart gekregen, een medaille die uitgereikt werd als je gewond of gedood werd. Thuis heb ik aan de muur twee lijsten hangen met een foto van Ralph, een Purple Heart en de bijbehorende oorkonde. Allemaal kopieën: de originelen zijn bij zijn familie in Amerika.

Foto, Purple Heart en oorkonde van Ralph Bronsema.

De 'Philippine Liberation Medal'

Het Amerikaanse leger heeft in de oorlog een hele serie 'Language guides' uitgegeven: woordenboekjes bedoeld voor militairen om in oorlogsgebied enigszins te kunnen communiceren. De 'Dutch Language guide' is onder verzamelaars in Nederland de meest gewilde en kost de hoofdprijs. Enkele jaren geleden kocht in echter de 'Tagalog Language guide' voor een paar Euro!

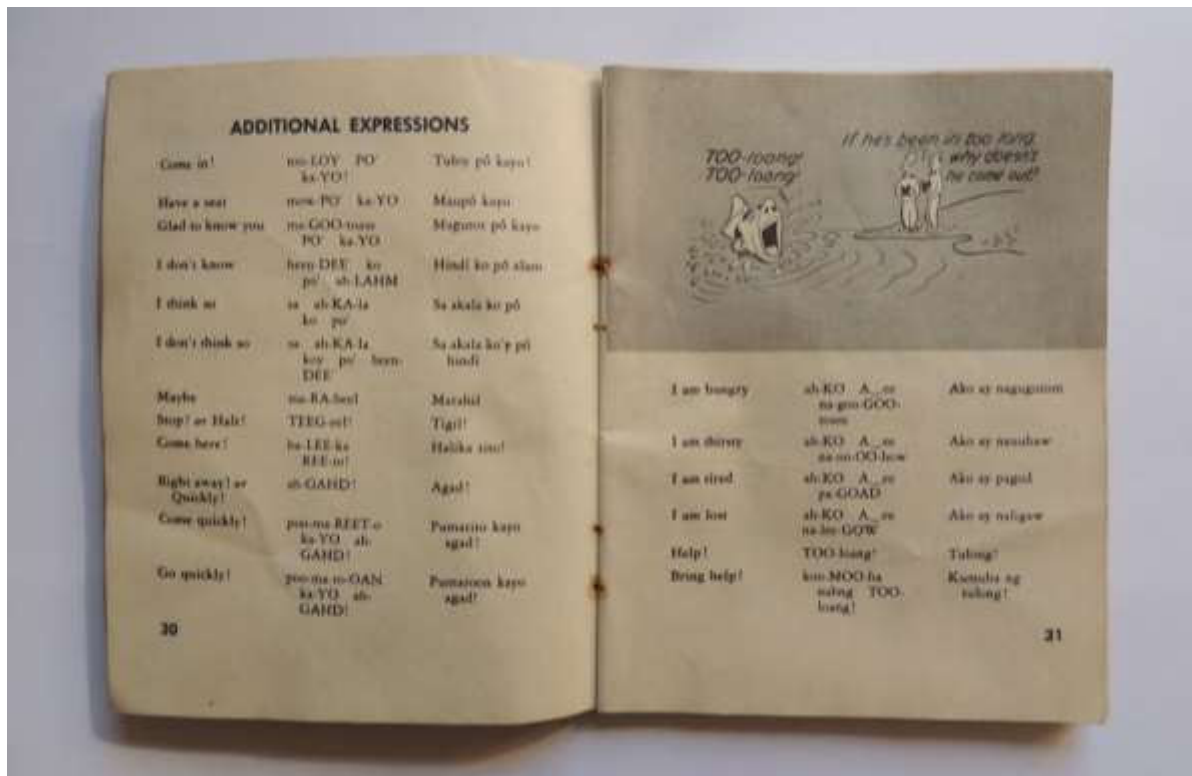
Sinds de komst van Ruth heb ik mijn verzameling uitgebreid met meer items die gerelateerd zijn aan de oorlog in de Pacific en, meer specifiek, de Filippijnen. Enkele jaren geleden kreeg ik van een achterneef in Amerika, een neef van Ralph Bronsema, een mariniersuniform van een Iwo Jima veteraan. Op het eiland Iwo Jima hebben de Amerikanen één van de zwaarste gevechten tegen de Japanners geleverd. Ik heb ook een exemplaar van de 'Philippine Liberation Medal', uitgereikt aan militairen die bijgedragen hebben aan de bevrijding van de Filippijnen. Maar één van de leukste items is het volgende.

De 'Dutch' en 'Tagalog Language guides'.

Een jeep, een verzameling en de Filippijnen

Hobby en passie

Een pagina uit de 'Tagalog Language guides'.

Jullie merken dat mijn hobby echt een passie is. Door Ruth zijn de Filippijnen ook voor ons een 'inang bayan' geworden. En als geboren verzamelaar kan ik het dan niet nalaten ook mijn militariaverzameling uit te breiden met items met betrekking tot de oorlog in de Pacific en de Filippijnen. En wees niet verbaasd als jullie me volgend kampeerweekend weer met mijn jeep zien verschijnen!

Martin Bronsema
Arnhem

p.s. Er zijn op het kampeerweekend meer foto's van mijn jeep gemaakt dan ik nu heb. Ik vind het leuk als jullie me alsnog de mooiste foto's mailen. (m.bronsema@upwards.nl)

Recept

Caldereta

Filipijnse kip Caldereta

Dit recept met kippenvleugels is erg populair in de Filipijnen, waar het Caldereta heet. Serveer deze stoofschotel met witte rijst.

Ingrediënten

Porties: 5

10 kippenvleugels
1 (400 gr) blik tomatenblokjes
400 gr gebakken uitjes (uit een pot)
8 teentjes geperste knoflook
1 groene chilipeper, fijngehakt
1 blikje leverworst
5 eetlepels sojasaus
5 eetlepels oestersaus
zout en peper naar smaak
3 eetlepels tomatenpuree
2 eetlepels honing of suiker
475 ml water
2 grote aardappels, geschild en in blokjes gesneden
2 grote wortels, in blokjes gesneden
1/2 rode paprika, julienne gesneden
1/2 groene paprika, julienne gesneden
150 gr geraspte belegen kaas
1 eetlepel romige pindakaas

Bereidingswijze

Vorbereiding: 20min > Bereiding: 45min > Extra tijd: 5uur marineren > Klaar in: 6uur5min

1. Zet een grote kom klaar en meng daarin de kippenvleugels met de tomaten, ui, knoflook, chilipeper, leverworst, sojasaus, oestersaus, zout, peper, tomatenpuree en honing of suiker. Meng goed en marineer 5 uur in de koelkast.
2. Verhit een grote koekenpan of wok. Voeg de kippenvleugels en marinade toe. Voeg water toe en laat 20 tot 30 minuten sudderen, voeg dan de blokjes aardappel, wortel, paprika, kaas en pindakaas toe. Laat nog 5 tot 10 minuten sudderen, of tot de aardappelen gaar zijn.

Speuren

Poets on adoption

Op een zondagmiddag was ik weer een keertje een beetje aan het google-en, in de hoop nog wat achtergrondinformatie over onze zoon te kunnen vinden. Het kindertehuis 'Shalom Bata' waar hij 16 jaar geleden was opgenomen, had hem twee jaar onderdak geboden. Het was echter al gesloten voordat wij in Manila aankwamen. Hoewel hij nog 2 à 3 maanden goed was opgevangen door pleegouders, missen we toch een stukje uit zijn geschiedenis.

En ja, die zondagmiddag vond ik in de Verenigde Staten iets. Daar was een jongen, Jack (hoe is 't mogelijk!) terecht gekomen. Verben en deze Jack hebben een klein jaartje in hetzelfde tehuis gezeten. Na mailcontact te hebben gehad met moeder Cathryn, die dichteres is, wilde ik jullie onderstaande stukje toch niet onthouden.

POETS ON ADOPTION

Adoption is complicated. Poetry is complicated. The featured poets share some of their experiences with adoption and how it may or may not affect their poems and/or poetics.

Poetry: it inevitably relates to -- among others -- identity, history, culture, class, race, community, economics, politics, power, loss, health, desire, regret, language, form and genre disruption, love ... as well as the absences thereof. The same may be said about Adoption.

Monday, February 6, 2012

CATHRYN COFELL

WHAT IS YOUR ADOPTION EXPERIENCE?

My husband and I love a good travel adventure, as long it involves plenty of hot sun, good food and a comfy bed. Not exactly good reasons for adopting a child, right? But an unexpected bonus when we adopted our son from Manila.

Frankly, we're amazed more people don't jump at the chance to bring home a child from the Philippines. The people are beautiful, articulate and gracious. Compared to more popular adoption countries, the Philippines is much less like a "foreign" place – just about everyone speaks English, and McDonald's is outnumbered only by KFC.

Still, a 20 hour flight to Manila to meet your new son is a heck of a lot different than a 2 hour Funjet to Cancun for snorkeling. Luckily, our flight and the rest of our week was relatively hitchless (except for the huge snoring guy in the window seat). Once through customs, we were met by Ramon, escort extraordinaire: he was our tour guide, shopping consultant, keeper of the itinerary and occasional baby holder. In no time, he got us checked in at our hotel and arranged to take us to the orphanage in the morning.

Speuren

Poets on adoption

In attempting to describe all the emotions bouncing through us during that van ride to Caleb, I think of Jodie Foster in the movie *Contact*, and that line she says during her trip through the wormhole: "they should have sent a poet." Except I was a poet, but utterly without words. All those months of forms and waiting and more forms and more waiting and expecting the worst and praying for the best and putting the focus of your entire life into a fuzzy 2 x 3 photo – it was so over and so worth it the second we saw our son that first time in that hot, sticky office. It still amazes me I didn't cry. I always cry. But in that one moment I think we were all so completely terrified, thankful and overwhelmed. We'd probably still be standing there with our eyes wide open and our mouths wide open and our raw hearts wide open if Ate Shirley hadn't plopped little Caleb into my arms. That instinct I swore I never had kicked in: I was "mom."

It's been 11 years since. Jack is now 12 (going on 22) but we're still holding each other as tight. Every day since, we give thanks for the luck we have had and continue to have -- despite a speech delay, a stubborn streak that rivals Stonehenge and a new-found belief that his bio father was a Greek God making him a demi-god with some as yet unfound power I better not mess with -- the depth of my love for this pinoy boy is unfathomable.

Cathy and Jack

Speuren

Poets on adoption

HOW HAS THE ADOPTION EXPERIENCE AFFECTED YOUR POETRY?

How has it not? My poor kid will be so freaky deaky mad at me when he is old enough to want to read my poetry. He knows he appears frequently in my work, but I'm a poet who puts it all out there - the good, the bad, the ugly. I documented much of that transition in *Sweet Curdle* (Marsh River Editions, 2006) but the process of adoption, being an "adoptive" mother, bearing witness to my son's growling emotions about being adopted continues to appear and transition in my work as we transition through life. The poem I share is one of the more recent works, as we now struggle with his desire to know more but not want to know more about his bio parents.

PLEASE SHARE A SAMPLE POEM(S) ADDRESSING (IN PART) ADOPTION:

THE DISTANCE BETWEEN

(Dusk)

Birthmother is a juicy papaya,
overripe and trembling.
She sells herself at roadside,
her fruit for a handful of pesos.
She needs comfort and a soft bed,
she finds sidewalk and her own bones.

We are a stagnant pool,
reflective as shattered glass.
We grow barely an inch a year,
our coral hands are open but empty.
We have all that we need,
we find comfort in soft things.

(Dark)

She sees his face on telephone poles:
Do You Know This Child?
She turns her back, heavy as a dam.
Around her, babies and more *sanggol*,
squealing like pigs.
Her breasts are heavy and spill.

We see his face on the refrigerator:
do we know this child?
We stare for hours, blind as stones.
Around us, forms and more forms,
circling like vultures.
Our mouths are cotton and itch.

(Delivery)

That first night she washed him,
small body cupped and healing,
the water became baptism,
their fingers swam together like whales,
their song carried across oceans:

That first night we washed him
small body cupped and healing,
the motion became baptism,
our fingers swam together like whales,
our song carried across oceans:

*Ampon ang ganda ng ito
ito ganda tulay de buhay,
how beautiful is this adopted child
this beautiful bridge of life.*

Speuren

Poets on adoption

ABOUT THE POET:

Cathryn Cofell is the author of five chapbooks including *Kamikaze Commotion* (Parallel Press). Additional poems and essays can be found in places like *North American Review*, *New York Quarterly*, *Oranges & Sardines* and *Women*. She is currently performing her poems with the musical duo *Obvious Dog* from their CD called *Lip*, and serving on the advisory board for *Verse Wisconsin*. More at www.cathryncofell.com.

Bron: <http://poetsonadoption.blogspot.nl/2012/02/cathryn-cofell.html>

Wapenstilstand

Communistische rebellen

Wapenstilstand tussen rebellen en regering Filipijnen

Gepubliceerd: 20 augustus 2016 17:23Laatste update: 20 augustus 2016 19:30

De regering en communistische rebellen op de Filipijnen hebben een wapenstilstand afgesproken in de aanloop naar vredesbesprekingen in Noorwegen.

Het nieuwe staakt-het-vuren van de kant van de regering begint op zondag en "duurt zolang het nodig is om vrede in het land te brengen", zei de adviseur van president Rodrigo Duterte zaterdag.

Ook de rebellen van de Communistische Partij van de Filipijnen (CPP) kondigden een wapenstilstand aan. Ook die moet op zondag beginnen tot aan het einde van de gesprekken in Oslo op 27 augustus.

Duterte had op 25 juli al een wapenstilstand uitgeroepen, maar deze zes dagen later beëindigd nadat rebellen een regerings soldaat hadden gedood. Met de nieuwe vuurpauze wil de regering haar inspanningen voor vrede onderstrepen, zei adviseur Jesus Dureza.

Vrijlating

Vrijdag had de regering twee gevangenen leiders van de CCP op proef vrijgelaten. Ook mogen ze tijdelijk vrij reizen zodat ze deel kunnen nemen aan de vredesbesprekingen in Oslo.

De rebellen vechten al tientallen jaren tegen de regering in het Zuidoost-Aziatische land. In het bloedige conflict zijn sinds de late jaren zestig meer dan 40.000 mensen om het leven gekomen.

Door: ANP

Bron: www.nu.nl

Onderscheiding

Truus en Jo Schoorlemmer

Bijzondere Filipijnse onderscheiding voor Truus en Jo Schoorlemmer

9-6-2016 om 10:36

Truus en Jo Schoorlemmer uit Heeten hebben gisteren in Den Haag een bijzondere Filipijnse onderscheiding gekregen: het Gouden Hart. Het echtpaar kreeg de presidentiële onderscheiding voor hun jarenlange hulp aan de Filipijnen.

Truus en Jo zijn al zo'n 25 jaar bezig met het inzamelen van goederen en geld voor de arme bevolking van de eilandengroep met hun Stichting Heetense Hulpgoederen Centrum Filipijnen.

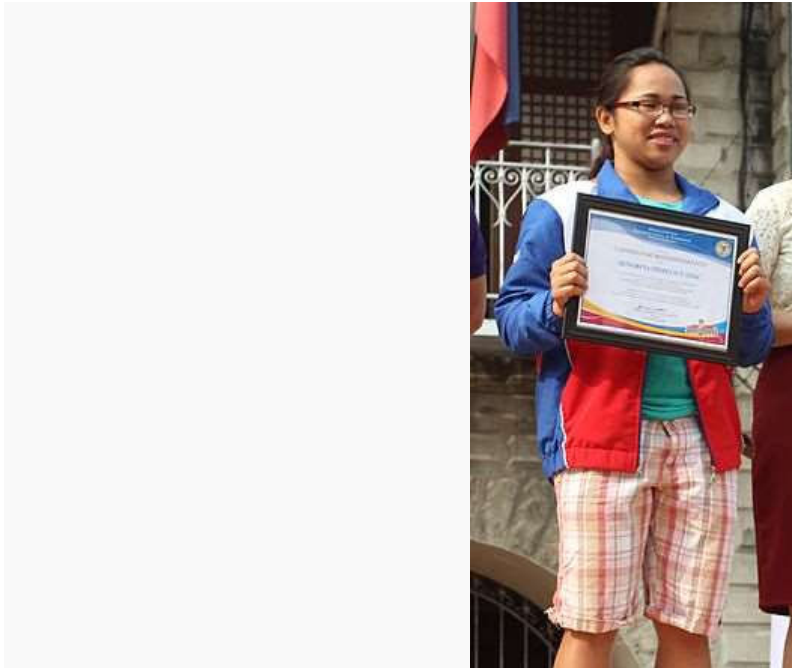
De onderscheiding werd uitgereikt door de Filipijnse ambassadeur Jaime Victor Badillo Ledda.

Bron: www.sallandcentraal.nl

Olympische spelen

Rio 2016

Hidilyn Diaz

Diaz in 2015

Hidilyn Diaz (Mindanao, 20 februari 1991) is een Filipijns gewichthefferster.

Diaz, die afkomstig is van het zuidelijke Filipijnse eiland Mindanao en al op 11-jarige leeftijd begon met gewichtheffen was al vanaf haar vroege jeugd in de weer met gewichten. Ze hielp haar familie door water naar huis te dragen, aangezien hun huis geen aansluiting had op de gemeentelijke watervoorziening.

Op haar 13e werd Diaz toegevoegd aan het nationale Filipijnse team en traint ze sindsdien met de beste gewichtheffsters van het land. Bij de Aziatische Spelen van 2006 in Doha deed ze voor het eerste van zich spreken met een 10de plek in de klasse tot 53 kilogram. Een jaar later behaalde ze op de Zuidoost-Aziatische Spelen een bronzen medaille in de categorie tot 58 kilogram. Naar aanleiding daarvan verwierf Diaz een wildcard voor de Olympische Zomerspelen 2008 in Peking[1].

Olympische Spelen

Diaz trok op haar eerste spelen in 2008 85 kg (een evenaring van haar PR) en stootte 107 kg (een verbetering van het Filipijns nationaal record met 2 kg). Ook het totaal van 192 kg was een nieuw Filipijns record. Desondanks reikte ze er niet verder meer dan de elfde plaats ver achter winnares Yaquig Chen die met een olympisch record van 244 kg haar gouden medaille van Athene met succes verdedigde[2][3].

In 2016 deed ze voor de derde opeenvolgende keer mee aan de Spelen. Bij de Olympische Zomerspelen 2016 in Rio de Janeiro veroverde ze de zilveren medaille. Het was pas de derde zilveren medaille voor de Filipijnen ooit en de enige die werd gewonnen door een niet-bokser. Ze is de eerste Filipijnse vrouw ooit die een medaille pakt. De president beloonde haar met zo een 95.000 Euro.

Visser

Parel

Grootste parel ter wereld ligt 10 jaar onder matras van visser

di 23/08/2016 - 17:42 Alexander Verstraete

Op de Filipijnen is een natuurlijke parel opgedoken van wel 34 kilo. Daarmee is het de grootste ooit in zijn soort. Naar schatting is het ding 88 miljoen euro waard. Opvallend: de joekel is al tien jaar geleden ontdekt door een visser die 'm al die tijd onder zijn matras bewaarde.

30 bij 60 centimeter groot en een gewicht van wel 34 kilo: dat zijn de maten van de natuurlijke parel die een anonieme visser op het Filipijnse eiland Palawan in de toeristische dienst van de hoofdstad Puerto Princesa heeft binnengebracht.

Hij ontdekte de reus al tien jaar geleden toen het anker van zijn boot tijdens een storm op de zeebodem kwam vast te zitten. Hij dook naar beneden om het los te maken en zag dat het klem was komen te zitten tussen de kleppen van een doopvontschelp. Die nam hij mee naar het oppervlak waarna hij de parel ontdekte.

"We waren stomverbaasd"

Onbewust van de waarde van de parel, stopte de visser 'm bij wijze van geluksbrenger onder zijn matras. Daar bleef het ding al die tijd zitten tot een brand zijn houten huis eerder dit jaar vernielde. Hierop besloot hij de parel aan de toeristische dienst te overhandigen die 'm enkele dagen geleden aan de wereld heeft voorgesteld.

"We waren stomverbaasd", vertelt Aileen Cynthia Amurao van de toeristische dienst van Puerto Princesa. "We wachtten op bevestiging van het Gemologist Institute (dat edelstenen bestudeert, nvdv.) en andere internationale autoriteiten." Naar schatting is de parel zo'n 88 miljoen euro waard.

Parel van Allah

Hoe dan ook meent Amurao dat Puerto Princesa het record van grootste natuurlijke parel op zijn naam kan schrijven. "We willen de parel op de Filipijnen houden en hopen dat hij meer toeristen naar de stad zal lokken."

Het record van grootste parel stond tot vandaag op naam van de parel van Allah, ook wel de parel van Laozi genoemd. Die werd in de jaren 30 ontdekt, eveneens voor de kust van Palawan. De parel van Allah heeft een diameter van "slechts" 24 centimeter en weegt 6,4 kilo.

Explosie

Davao

Zeker tien doden door explosie op markt Filipijnen

Foto: AFP

Gepubliceerd: 02 september 2016 17:54

Laatste update: 02 september 2016 18:18

Bij een explosie bij een markt op de Filipijnen zijn minstens tien doden gevallen. Nog eens zestig mensen raakten gewond.

Dat melden lokale autoriteiten. De politie gaat ervan uit dat er een bom is gelegd. De avondmarkt was erg druk bezocht op het moment van de explosie.

Over de dader(s) is nog niets bekend. Davao-Stad is de thuisbasis van de nieuwe president Rodrigo Duterte, die heeft aangekondigd misdaad en drugsgebruik meedogenloos te zullen bestrijden.

Door: NU.nl/Reuters/ANP

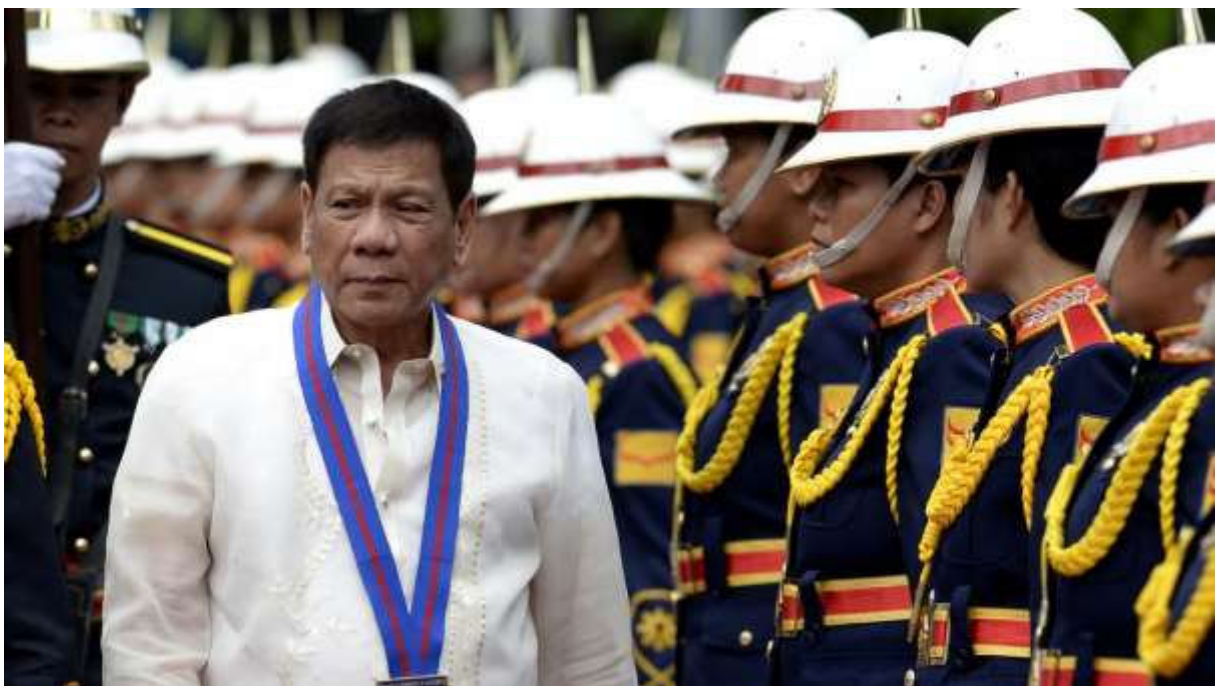
Bron: www.nu.nl

Nu in beeld

Diversen

Zondag 12 juni: Soldaten van de Filipijnse eregarde staan in formatie tijdens de viering van Onafhankelijkheidsdag in hoofdstad Manilla. © AFP

Vrijdag 1 juli: Een dag nadat de nieuwe Filipijnse president Rogerio Duterte is geïnaugureerd, bezoekt hij een ceremonie van de nationale politie in de hoofdstad Manila. © AFP

Nu in beeld

Diversen

Woensdag 3 augustus: Nabestaanden van de omgekomen Michael Siron rouwen bij zijn begrafenis in de Filipijnse hoofdstad Manilla. Siron werd door burgerwachten om het leven gebracht, nadat president Rodrigo Duterte had opgeroepen alle drugsdealers in het land te doden. © AFP

Zaterdag 30 juli: Gevangenen in de Filipijnse hoofdstad Manilla voeren een soort dans op. © AFP

Contact

Inang Bayan

Voor een bijdrage aan de nieuwsbrief:

Jack Dik

jack_dik@zonnet.nl

Voor vragen over de vereniging:

Elisabeth van den Berg

inang-bayan@vandenbergh.dds.nl

www.inang-bayan.nl

Voor informatie over het komende kampeerweekend 2017

fam Kolk en fam Hofstede

alienvandijk@hotmail.com

info@hofstedeconcreteborings.nl